

Σενάρια Βομβάης

Είναι ένα ήρεμο χειμωνιάτικο μεσημέρι. Ο καιρός είναι μαλακός και ζεστός για την εποχή. Κάθεται στο Κοράλ, στο παλιό Αχιλλειον ή στη Ραψωδία, δεν έχει σημασία. Κάποια στιγμή παρατηρείς στο βάθος του Θερμαϊκού, να εμφανίζονται τέσσερα-πέντε ταχύπλοα. Παραξενεύεσαι λιγάκι, αλλά δεν δίνεις μεγαλύτερη προσοχή. Ο Θερμαϊκός παραμένει βρώμικος όπως άλλοτε, παρά το θρυλούμενο σύστημα βιολογικού καθαρισμού και την σποραδική χρήση παλαιών μικρών πλοιαρίων για την αποκομιδή επιπλεόντων απορριμμάτων και ενδημούντων λυμάτων. Όποιος θέλει μπορεί να βολτάρει, σκέφτεσαι, αρκεί να αναλαμβάνει ευθαρσώς τον κίνδυνο μιας ελεύθερης πτώσης.

Τα ταχύπλοα ολοένα και πλησιάζουν στην παραλία, προς την πλευρά του Λευκού Πύργου. Παρατηρείς ότι όλα τους είναι γεμάτα κόσμο και υποψιάζεσαι ότι μπορεί να είναι μέρος μιας νέας τουριστικής ατραξιόν του ευφάνταστου δημάρχου ή νομάρχη που διοικούν αυτή την «ερωτική» πόλη.

Σε λίγο, σαράντα έως πενήντα άτομα αποβιβάζονται στο Λευκό Πύργο, κρατώντας ο καθένας από δυο-τρεις μεγάλους ταξιδιωτικούς σάκους. Αναρωτιέσαι αν θα μπορούσε ποτέ ο Λευκός Πύργος να έχει μετατραπεί εν μια νυκτί -και έπειτα από τις απαραίτητες εσωτερικές διαρρυθμίσεις- σε μια ιδιότυπη πανσιόν για επίσημους ξένους προσκεκλημένους και δεν μπορείς να το αποκλείσεις μετά βεβαιότητας μολονότι δεν άκουσες τίποτα σχετικό, αφού είναι γνωστό ότι «στην Ελλάδα είμαστε».

Έχοντας ήδη αυξημένη περιέργεια, έχεις καρφώσει το βλέμμα σου στο Λευκό Πύργο. Παρατηρείς ότι οι περισσότεροι από αυτούς κάθονται στην παραλία για ν' ανοίξουν τους σάκους τους, ενώ τέσσερις από αυτούς μπαίνουν αμέσως μέσα στο Λευκό Πύργο. Τα δευτερόλεπτα περνούν και ξαφνικά διακρίνεις ότι όλοι τους έχουν κλείσει ξανά τους σάκους και τώρα βαστούν ανά χειράς μακρόστενα μαύρα αντικείμενα. «Λες να είναι

του Βίκτωρα Τσιλώνη

Αρχισυντάκτη

του περιοδικού *Intellectum*

ψεύτικα όπλα;» σκέφτεσαι και θυμάσαι να ακούς στα ραδιόφωνα την προηγούμενη εβδομάδα μια μίνι παράσταση με τριάντα σφαιροκέφαλους ανθρώπους να διασχίζουν την παραλία.

Δεν προλαβαίνεις να απαντήσεις την ερώτηση. Βλέπεις μια γιαγιά που σουλατσάρει μ' ένα παιδικό καρότσι στην παραλία λίγο μακρύτερα από την νεόφερτη παρέα να σωριάζεται ευθύς στο έδαφος και το καρτσάκι να θρυμματίζεται από σφαίρες.

Φωτ.: Γ. Ψαθάς

Δεν προφταίνεις να νιώσεις την οδύνη. Κυριαρχεί πάνω σου ο τρόμος και παραμένεις τεράστια στήλη άλατος στη θέση σου. Δεν γνωρίζεις ποια είναι η ενδεδειγμένη αντίδραση, αν υπάρχουν και άλλα άτομα οπλισμένα που έχουν αποβιβαστεί στο λιμάνι ή σε άλλο σημείο και βρίσκονται ήδη στο κέντρο της πόλης. Βρίσκεσαι στο Κοράλ, στο παλιό Αχιλλείον ή στη Ραψωδία, δεν έχει σημασία. Νιώθεις αδύναμος.

Εντωμεταξύ, αντιλαμβάνεσαι ότι οι πυροβολισμοί συνεχίζονται αδιάλειπτα. Μια ομάδα περί των δέκα ατόμων έχει στραφεί ήδη προς το άγαλμα του Μεγάλου Αλεξάνδρου με κατεύθυνση το Μακεδονία Παλάς και στο δρόμο της χαρίζει το θάνατο σ' ένα ζευγάρι αγκαλιασμένο σ' ένα παγκάκι, σ' έναν φανατικό ποδηλάτη μέλος των «Φίλων Ποδηλάτου Θεσσαλονίκης», σε τρεις νεαρούς, επίδοξους πρωταθλητές του

σκέιτμπορντ, σ' έναν αδέσποτο σκύλο, σε επτά-οκτώ άλλους περαστικούς.

Ταυτόχρονα, μια δεύτερη ομάδα κατευθύνεται ήδη προς την Παύλου Μελά, πιθανώς για το κέντρο της πόλης, ενώ μια τρίτη περνά απέναντι, αποφασίζοντας να πάρει σβάρνα όλες τις καφετέριες της Λεωφόρου Νίκης και να γνωριστεί με τους ανέμελους θαμώνες του ειδυλλιακού Θερμαϊκού.

Κάθεται στο Κοράλ, στο παλιό Αχίλλειον ή στη Ραψωδία, κι αυτό έχει τώρα μια σημασία.

Κάνεις να σηκωθείς να φύγεις. Μικρός αθλούσων, πριν λίγα χρόνια έκανες σποραδικές επισκέψεις σε γυμναστήριο της γειτονιάς σου και ίσως είσαι ακόμη αρκετά γρήγορος για να σωθείς. Καθώς σηκώνεσαι όμως από την καρέκλα το βλέμμα σου στρέφεται σε μια από τις πολεμίστρες του Λευκού Πύργου. Φαίνεται σαν κάποιος να έχει εστιάσει από εκεί επίσης τα μάτια του πάνω σε σένα.

Κατόπιν δεν έχεις καμία άλλη ανάμνηση. Στα τελευταία κλάσματα του δευτερολέπτου περνά από το μυαλό σου ο δεκαεξάχρονος Αλέξης που δολοφονήθηκε, σύμφωνα ακόμη και με την επίσημη εκδοχή (βλ. εισαγγελική δίωξη) στα Εξάρχεια, το νέο κτίριο της Φιλοσοφικής Σχολής του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου που κινδύνεψε από τις φλόγες, τα κατεστραμμένα αυτοκίνητα και τα πυρπολημένα μαγαζιά αθών πολιτών στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη, το Ηράκλειο, την Πάτρα και τις άλλες μεγάλες πόλεις, τους τυλιγμένους με φλόγες κάδους μέρα μεσημέρι στην Εγνατία, στην Αψίδα του Γαλέριου, στην ρωμαϊκή αγορά της Ναυαρίνου και αλλού.

Φέρνεις στον νου από την δεκαετία του 1960 τον φιλόσοφο Χέρμπερτ Μάρσαλ Μακ Λούαν που είχε απρίφραστα δηλώσει ότι κανείς ταραάζεται περισσότερο από την είδηση της απώλειας των γειτόνων του σ' ένα αυτοκινητικό δυστύχημα, παρά από τον θάνατο διακοσίων Ινδών στρατιωτών εξαιτίας μιας χιονοστιβάδας.

Τελικά, ξυπνάς(;) χαρούμενος και ανακουφισμένος που δεν βρίσκεσαι στη Βομβάη.

Κανείς ταραάζεται περισσότερο από την είδηση της απώλειας των γειτόνων του σ' ένα αυτοκινητικό δυστύχημα, παρά από τον θάνατο διακοσίων Ινδών στρατιωτών εξαιτίας μιας χιονοστιβάδας